

„Isus Hristos este același ieri, azi și în veci.“ (Evrei 13:8)

SCRISOARE CIRCULARĂ – mai 1983

(traducere din limba franceză)

„Ziua aceasta este închinată Domnului, Dumnezeului vostru; să nu vă bociți și să nu plângeți!”... „căci ziua aceasta este închinată Domnului nostru; nu vă mâhniți, căci bucuria Domnului va fi tăria voastră.” (Neemia 8.9,10)

Poporul lui Dumnezeu s-a întors din robie și aceasta era ziua pe care a făcut-o Domnul. Era un timp deosebit fiindcă, deși tot ce-au găsit erau ruine, dorința arzătoare din inima lor a fost împlinită. Au început să reconstruiască și Cuvântul lui Dumnezeu se afla din nou înaintea ochilor lor. Din zilele lui Iosua, Israelul nu mai ținuse sărbătoarea corturilor în felul acesta (v. 17,18). Cuvântul profetic pentru timpul nostru se împlinește astăzi sub ochii noștri. Astfel, în ciuda ruinelor care se pot vedea, Dumnezeu Își continuă în zilele noastre planul de mântuire. El Își cheamă Biserica Sa să iasă din Babilonul spiritual și El o așează din nou pe vechea temelie a apostolilor și proorocilor, Hristos fiind Piatra din capul unghiului și Piatra de încheiere.

„Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.” (2 Timotei 3.16,17)

Acum când ne aflăm în timpul de sfârșit, nu se mai pune problema să aparținem de niște culte în care credincioșii ascultă răstălmăciri omenești ale Cuvântului, chiar dacă aceștia pretind că ar face parte din Mesaj. Fără nici o presiune spirituală omenească, fiecare „predică-Mesaj” ar trebui să miște inima credinciosului prin călăuzirea Duhului Sfânt. Toți cei care fac parte din Biserică trebuie să fie desăvârșiți conform modelului original și să trăiască aceleași lucruri care au fost trăite la început în Biserică. Slava lui Dumnezeu va reveni, la fel ca la început. Cei care au fost chemați să iasă se vor baza în întregime pe Cuvântul descoperit pentru acest timp fără să adauge ceva la acesta, fără să lase ceva la o parte, fără să continue să-și mai aducă propriile idei în domeniul spiritual. Domnul Își va relua deplina Sa autoritate și va intra în dreptul Său în Biserică atunci când noi vom recunoaște daunele provocate de certurile și discuțiile noastre contradictorii, cu care trebuie să încetăm.

Și totuși, Cuvântul scris a fost confirmat din nou ca fiind un Cuvânt vorbit care este lucrător și roditor, la fel cum a fost la început. În Deuteronom 30, versetele de la 12 la 14, este scris: „Nu este în cer, ca să zici: „Cine se va sui pentru noi în cer și să ne-o aducă, pentru ca s-o auzim și s-o împlinim?” Nu este nici dincolo de mare, ca să zici: „Cine va trece pentru noi dincolo de mare și să ne-o aducă, pentru ca s-o auzim și s-o împlinim?” Dimpotrivă, este foarte aproape de tine, în gura ta și în inima ta, ca s-o îplinești.” Același lucru este valabil pentru timpul în care trăim. Cuvântul a fost din nou descoperit de la Tron și a fost făcut de cunoscut pe pământ. Nimeni nu mai trebuie să traverseze oceanul pentru a-L căuta, fiindcă a ajuns până la noi și a fost dus în întreaga lume. Spre seară s-a arătat lumina. Soarele Harului care aduce mântuire și tămăduire strălucește acum încă o dată cu toată puterea Sa, înainte de a apune, așa cum a strălucit și la începutul zilei mântuirii. Răsăritul și apusul soarelui sunt două evenimente mărețe. Ne referim aici la Soarele spiritual, Soarele Dreptății. Cuvântul descoperit venit la noi trebuie să devină prin Duhul o realitate vie. Noi trăim aceleași puternice binecuvântări de pe timpul apostolilor. Dacă am primit cu adevărat acest Cuvânt în inima noastră, El a devenit într-adevăr o lumină pentru picioarele noastre. De aceea noi umblăm în lumină și vedem exact încotro mergem. Doar cel care caută în întuneric, unde nu poate vedea bine, se izbește de ceva, se împiedică, cade, se lovește și țipă de durere. Descoperirea deplină a lui Isus Hristos, dezvăluirea generală a tainelor din Cuvânt, ne-au fost date în folosință cu un scop glorios. Da, ne este permis să recunoaștem și să fim de față la dezvăluirea tainei lui Dumnezeu și la împlinirea căii de mântuire cu Hristos și Biserica. Aceasta este într-adevăr ziua pe care a făcut-o Domnul, cea mai glorioasă din toate timpurile.

Libertate spirituală

„Fraților, voi ați fost chemați la slobozenie...” (Galateni 5.13). Hristos ne-a eliberat din robia păcatului și ne-a oferit minunata libertate a copiilor lui Dumnezeu. Această libertate spirituală în care El ne-a așezat se manifestă însă în limitele Cuvântului lui Dumnezeu. Atunci când fiecare face ce vrea, nu există libertate. Cel care iese în afara limitelor Scripturii, își pierde libertatea spirituală și devine din nou robul unui sistem religios. Nu doar în cadrul denominațiilor și al organizațiilor creștine se găsesc dogme și regulamente, ci și în mijlocul celor care afirmă că cred mesajul timpului. Peste tot unde se introduc anumite învățături și cerințe de orice fel, acolo mântuirea nu mai depinde exclusiv de lucrarea de răscumpărare pe deplin încheiată la Golgota, ci ea este făcută să depindă de faptele proprii.

Credința și învățătura noastră, gândurile și acțiunile noastre, întregul nostru fel de a gândi – totul trebuie să corespundă Cuvântului lui Dumnezeu și să nu iasă din limitele acestuia. Dumnezeu este în Cuvântul Lui și nimeni nu și-a permis până acum să creadă „trecând pe lângă” El, sau să gândească, să vorbească și să trăiască „trecând pe

deasupra” Lui. Cel care rămâne în Isus Hristos rămâne în Cuvântul Său. Prin intermediul ultimului Mesaj ni s-a arătat limpede, într-un mod impresionant și care ne copleșește, faptul că Biblia întreagă, de la primul la ultimul capitol, se derulează într-o armonie perfectă și absolută. Ansamblul Sfințelor Scripturi constituie Cuvântul lui Dumnezeu. Același Dumnezeu care a vorbit în Vechiul Testament, vorbește și în Noul Testament. A trebuit să reia Dumnezeu o singură frază pe care a exprimat-o mai demult? Și astăzi, ar reformula El vreun verset într-un alt fel?

Auzim din păcate ieșind și din gura credincioșilor cuvinte precum: „Dar asta nu se găsește în Vechiul Testament!” sau „Dar Dumnezeu i-a spus lui Moise aceasta pentru timpul său!” și „Asta este scris în lege”, „în prooroci”, sau „în psalmi”. N-a făcut Isus Însuși mereu referire la Vechiul Testament, la Moise, la psalmi și prooroci? Pe ce temelie a fost deci așezată învățătura apostolilor? Ce scripturi putea să consulte Pavel atunci când dorea să citească ceva din Cuvântul lui Dumnezeu? De unde lua el toate exemplele pe care le-a folosit în epistolele sale? În vremea aceea Noul Testament nu exista încă! El a scris în Romani 3.31: „*Deci, prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea*”.

În Evrei 8.10, el citează Cuvântul din proorocul Ieremia 31.33: „*Dar iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după acele zile, zice Domnul: voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu*”.

În acest pasaj nu este scris: „Voi pune legea lui Moise cu toate cerințele acesteia în ei”, ci: „*voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor*”. Legea lui Moise le cuprinde pe cele două: pe de o parte legea lui Dumnezeu care este obligatorie pentru toți, și pe de altă parte legea care a fost rânduită pentru Israel și slujba sa divină. În miezul legii lui Moise se află ceea ce este spiritual, legea divină, adică ceea ce a fost anunțat drept descoperire (Evrei 3.5). Este partea rânduită pentru credincioși. Dacă fratele Branham, Pavel, autorii celor patru Evanghelii și apostolii au făcut referire la Vechiul Testament, n-au făcut-o pentru a ne așeza sub jugul greu al legii lui Moise, ci sub jugul bun și ușor al lui Isus Hristos (Matei 11.30).

N-a scris Pavel: „*Așa că Legea, negreșit, este Sfântă, și porunca este Sfântă, dreaptă și bună.*” (Romani 7.12). „*Știm, în adevăr, că Legea este duhovnicească*” (v.14). N-a expus el faptul că cunoștința păcatului vine numai prin lege? Tot ceea ce este arbitrar trebuie să înceteze. De ce a fost deci Isus sub lege? El n-a venit s-o anuleze, ci să împlinească supus toate cerințele acesteia și să ne răscumpere din blestemul legii (Galateni 3.13). Noi am fost dezlegați de literă pentru a putea intra în noua făptură a Duhului și a putea împlini slujba noului legământ într-un mod corect. Toți cei răscumparați au primit puterea să devină copii ai lui Dumnezeu.

De la Adam, întreaga omenire se află sub blestemul pe care Dumnezeu l-a pronunțat după prima încălcare a poruncii. Sub lege, fiecare neascultare de poruncile lui Dumnezeu aducea cu sine o pedeapsă. Dar Isus, Domnul și Mântuitorul nostru, a venit pe acest pământ ca să ia asupra lui pedeapsa păcatului și a morții – aceea de a fi despărțit de Dumnezeu pentru veșnicie – și ne-a împăcat cu Dumnezeu. De aceea El a strigat pe cruce: „*Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?*”. El n-a plătit doar o rată pentru răscumpărarea sufletului nostru, ci prețul întreg și definitiv a fost plătit prin prețiosul Sânge al Mielului. Darul Duhul Sfânt este doar o rată, arvuna dreptului pe care-l avem la răscumpărarea deplină a trupului nostru (Efeseni 1.13,14; 4.30). Totuși, Sângele în care se afla Viața lui Dumnezeu conținea întregul preț de răscumpărare plătit pentru noi – și acest lucru este definitiv. Trupul nostru se află încă în așteptarea eliberării și a transformării sale, dar sufletul nostru a fost deja eliberat și a primit Viața veșnică.

Sfințirea plăcută

Nici o temă din Biblie nu cuprinde atât de multe pasaje precum sfințirea. Cu toate acestea, se pare că doar o minoritate de oameni a înțeles ce este cu adevărat sfințirea divină fiindcă, la fel ca și în cazul altor lucruri, oamenii au propriile lor concepții potrivit cărora ei caută propria lor sfințire. Dar aceasta nu are nimic de a face cu cerințele lui Dumnezeu, ci este mai degrabă o sfințire „în stil propriu”. Totuși Domnul vrea să găsească la revenirea Sa o Biserică care să-I fie plăcută și care să se poată înfățișa înaintea Sa într-un mod ireproșabil. „*Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și: duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos. Cel ce v-a chemat este credincios, și va face lucrul acesta*” (1 Tesaloniceni 5.23,24). Ceea ce ne surprinde în acest text este faptul că se vorbește aici despre credincioșii care se vor afla pe pământ la revenirea lui Isus Hristos.

Fratele Branham s-a referit în mod constant la sfera sufletului și a duhului, și a demonstrat faptul că este posibil ca cineva să experimenteze puternice binecuvântări ale Duhului, și în ciuda acestora, sufletul său să fie pierdut. Totuși, acum, cu puțin înainte de revenirea lui Isus, trebuie să apară un grup de biruitori, o Mireasă-Cuvânt, o Mireasă-Duh, care să fie în perfectă armonie cu Scripturile în ambele sfere.

Domnul nostru s-a rugat pentru ai Săi: „*Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul.*” Această afirmație este de o mare însemnătate. O sfințire plăcută lui Dumnezeu se împlinește doar în cadrul Cuvântului lui Dumnezeu. Orice altă sfințire este fără valoare înaintea lui Dumnezeu. Propriile noastre închipuiri, eforturile noastre nu pot sta înaintea Lui. Atunci când Isus a spus: „*Sfințește-i prin adevărul Tău*”, El se referea la Adevărului întregului Cuvânt al lui Dumnezeu. Deja în Vechiul Testament, Domnul a dat instrucțiunile privitoare la

viața personală a unui om pentru ca acesta să le respecte. Prin faptul că respectau aceste porunci, oamenii care aduceau jertfă înaintea lui Dumnezeu erau plăcuți Domnului. În Levitic 11.44,45 este scris: „*Căci Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru; voi să vă sfințiți, și fiți sfinți, căci Eu sunt Sfânt;...Căci Eu sunt Domnul, care v-am scos din țara Egiptului, ca să fiu Dumnezeul vostru, și să fiți sfinți; căci Eu sunt Sfânt*”.

În Noul Testament li se poruncește celor care au fost chemați să iasă afară de către Domnul: „*despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic. Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, prea iubiților, să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului, și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu.*” (2 Corinteni 6.17,18; 7.1). Deplina sfințire care ne este arătată prin intermediul Cuvântului lui Dumnezeu trebuie să iasă din sufletul nostru și se răsfrângă apoi asupra duhului și a trupului nostru. Numai după ce Cuvântul a pătruns adânc în sufletele noastre, Duhul poate înfăptui sfințirea divină în toată ființa noastră. Să fii de acord în sinea ta cu fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu și să hotărăști în inima ta să-l împlinești sunt condiții prealabile unei sfințiri adevărate.

În Levitic 22.17-30 Domnul dă dispoziții privind modul de a duce jertfe. Întrucât credinciosul oferea lui Dumnezeu o jertfă fără cusur era plăcut Domnului, dar în ceea ce-l privește, el trebuia să se supună Cuvântului lui Dumnezeu pentru a fi sfințit în Adevăr prin acesta. Pentru noi, Mielul fără cusur al lui Dumnezeu a fost oferit drept jertfă desăvârșită. În El am devenit și noi plăcuți lui Dumnezeu, și, în calitate de credincioși, ne lăsăm sfințiți prin ascultarea față de împlinirea Adevărului. De aceea, după ce a dat dispozițiile cu privire la jertfe, Domnul spune în Levitic 22.31,32: „*Să păziți poruncile Mele, și să le împliniți. Eu sunt Domnul. Să nu necinstiți Numele Meu cel Sfânt, ca să fiu sfințit în mijlocul copiilor lui Israel. Eu sunt Domnul, care vă sfințesc*”. Cel care nu se supune acestui Cuvânt al lui Dumnezeu hulește Numele Domnului și nu poate fi sfințit. Dar Dumnezeu vrea ca Numele Său să fie sfințit în mijlocul poporului Său. Atunci când spunem „*Tatăl nostru*”, adăugăm „*sfințească-se Numele Tău*”. Toți cei peste care se odihnește plăcerea lui Dumnezeu și care împlinesc Cuvântul Său au un respect profund față de Numele Său. Încă o dată Domnul, lucrând prin Duhul Sfânt, înfăptuiește sfințirea în cei care țin Cuvântul Său și acționează pe baza acestuia.

„*Căci Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți, sunt dintr-unul*” (Evrei 2.11). Noi suntem toți fii și fiice ale lui Dumnezeu, proveniți din Sămânța originală, și de aceea am fost făcuți părtași la natura divină. În 1 Petru 1.15,16 apostolul face referire la Cuvântul din Scriptură pe care l-am citat mai sus din Levitic 19 și spune: „*Ci, după cum Cel ce v-a chemat este Sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: „Fiți sfinți, căci Eu sunt Sfânt*”.

Este vorba aici despre sfințirea care este plăcută lui Dumnezeu, fără de care nimeni nu poate vedea pe Domnul. O evlavie personală conduce la o neprihănire proprie și face ca să-i privim de sus pe ceilalți. Astfel se duce cineva la Templul lui Dumnezeu spunând: „Doamne, îți mulțumesc că nu sunt ca și cutare sau cutare!” Noi ar trebui în schimb să ne întrebăm: „Doamne, sunt eu așa cum ai vrea Tu să fiu?” Pavel îi încurajează pe adevărații credincioși cu privire la cei ce se cred deosebit de spirituali în ochii lor proprii cu aceste cuvinte: „*Nimeni să nu vă răpească premiul alergării, făcându-și voia lui însuși printr-o smerenie și închinare la îngeri, amestecându-se în lucruri pe care nu le-a văzut, umflat de o mândrie deșartă, prin gândurile firii lui pământești, și nu se ține strâns de Capul din care tot trupul, hrănit și bine încheșat, cu ajutorul încheieturilor și legăturilor, își primește creșterea pe care i-o dă Dumnezeu*” (Coloseni 2.18,19).

Acest text ne obligă să medităm fiindcă noi putem avea impresia că suntem cu adevărat plăcuți lui Dumnezeu, că suntem binecuvântați, că avem daruri ale Duhului, viziuni, și să fim totuși firești, având doar o gândire omenească. Aceasta este ceea ce tocmai am citit. Noi putem presupune că anumite persoane sunt deja aproape în cer. Dar, în viziunea sa clară, profetică, apostolul ne spune că credincioșii care nu vor să se lase supuși și așezați în Trupul Domnului nu iau deloc parte la zidirea spirituală și la creșterea Trupului. Ei pretind acest lucru, și-atât. Ei calcă în picioare multe pasaje din Cuvânt care sunt adresate Bisericii. Cum pot ei să fie astfel sfințiți? Toate darurile și toate binecuvântările vor înceta, dar Cuvântul lui Dumnezeu și cei care se lasă sfințiți prin El în ascultare de credință vor trăi veșnic.

Cel care nu se supune fiecărui Cuvânt adresat Bisericii trăiește de fapt într-o stare de răzvrătire față de Dumnezeu care a dat Cuvântul. Fie ca Duhul lui Dumnezeu să-l facă pe fiecare să vadă clar cum are de fapt loc sfințirea divină, prin care ajungem să-I plăcem Domnului.

Trupul ca Templu al Duhului

Apostolul Pavel scria: „*Știți, în adevăr, ce învățături v-am dat prin Domnul Isus. Voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră: să vă feriți de curvie*” (1 Tesaloniceni 4.2,3). Cuvântul tradus în limba română „curvie” se referă aici la relații sexuale nefirești, cu alți bărbați sau cu animale (Levitic 18.22,23; Romani 1.24-28). Această din urmă practică își are originea în grădina din Eden, anume în relația interzisă, cu un animal, pe care a avut-o Eva cu primul șarpe. Orice pornire neînfrănată și necontrolată este bolnăvicioasă și drăcească; aceasta se manifestă prin tot felul de poftes necurate care distrug ființa umană. Dumnezeu a condamnat foarte sever curvia și preacurvia, iar orașele în care s-a curvit au fost distruse fără cruțare fiind o urâciune pentru Domnul (Iuda 7). Cel care dorește să trăiască sfințirea

cu adevărat trebuie să renunțe la orice formă de necurăție, căci este scris: „*Căci Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăție, ci la sfințire. De aceea, cine nesocotește aceste învățături, nesocotește nu pe un om, ci pe Dumnezeu, care v-a dat și Duhul Său cel Sfânt*” (1 Tes. 4.7,8).

Cel care a citit Scripturile știe foarte bine că există tot felul de situații în care mai mulți bărbați ai lui Dumnezeu au alunecat în curvie, dar în nici unul dintre cazuri n-a fost vorba de relații sexuale nefirești.

Încă înainte ca Dumnezeu să dea legea, slujitorii lui Dumnezeu știau ce era bine și ce nu, chiar dacă lucrurile acestea nu erau încă scrise. Citim despre Iosif că nu s-a făcut vinovat de păcatul curviei atunci când soția lui Potifar a vrut să-l amăgească cu orice preț. El spune: „...și nu mi-a oprit nimic, în afară de tine, pentru că ești nevasta lui. Cum aş putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătoiesc împotriva lui Dumnezeu?” (Geneza 39.9). Cuvântul lui Dumnezeu spune despre curvie: „*Dacă un om preacurvește cu o femeie măritată, dacă preacurvește cu nevasta aproapelui său, omul acela și femeia aceea preacurvari să fie pedepsiți cu moartea*” (Levitic 20.10). Fratele Branham a zis: „Această lege dată de Dumnezeu este valabilă atât pentru credincioși cât și pentru necredincioși”. El a menționat cazul unui bărbat care posedă darurile Duhului și avea doi copii cu o femeie căsătorită. În astfel de cazuri nu poate fi vorba de sfințire, chiar dacă ungerea Duhului Sfânt este prezentă.

În Levitic 19.29 și în alte pasaje Domnul interzice ca o fată să fie necinstită și să ajungă prostituată. Fiecare bărbat care are relații sexuale azi cu o femeie, mâine cu alta preacurvește. Nu e nevoie să punem totul într-un singur coș. Dar tocmai în timpul nostru a dat Domnul o claritate deplină asupra tuturor lucrurilor. Sunt unii care ar vrea, în ceea ce privește trupul, să trăiască după propriile lor plăceri și au astfel o părere exagerată despre meritele proprii. O sfințire a sufletului, duhului și a trupului plăcută lui Dumnezeu nu se poate împlini decât cu „sufletele-Mireasă” răscumpărate prin Sânge și botezate cu Duhul pentru că cred Cuvântul.

În cursul secolelor, biserica catolică și-a impus concepția despre morală, care a fost preluată mai mult sau mai puțin de bisericile ieșite din ea. Și este greșit să spunem referitor la acest subiect că ar fi vorba despre Sfintele Scripturi. Adesea, oameni care s-au împotrivit unor astfel de doctrine primesc un tratament necruțător și dur în aceste biserici și sunt supuși judecății și condamnării din partea lor. Ei ajung să fie astfel excluși de la luarea Sfintei Cine pentru o anumită perioadă de timp, etc. Aceasta mai poartă și azi denumirea de „disciplinare din partea Bisericii”. Din lipsă de cunoaștere, astfel de oameni sunt tratați ca niște leproși. Dar în ceea ce ne privește, noi ne supunem disciplinei Duhului, care este în armonie numai cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Dumnezeu a trimis un prooroc care a reșezat toate lucrurile la locul cuvenit și care a pus din nou pe sfeșnic semnificația originală a Cuvântului lui Dumnezeu. Dumnezeu trece cu vederea vremurile de necunoștință. După ce fratele Branham, de baza descoperirii divine, a expus clar și fără răstălmăciri starea bărbatului și a femeii din punct de vedere biblic, noi nu mai putem lua drept criterii de referință învățăturile moralei religioase. Acest subiect nu este încă clar pentru mulți. Suntem mereu întrebați: „Poate cineva care este divorțat să ia parte la Cina Sfântă? Se poate recăsători? Poate să vestească Cuvântul?” Se pare că noi n-am remarcat încă faptul că noțiunea de „divorțat” nu apare nici măcar o singură dată în Biblie. Dacă cineva găsește în Biblie o mențiune a vreunei persoane „divorțate”, să vină să-mi citească acest pasaj. Acest cuvânt nu se găsește în Sfintele Scripturi. Există doar indicații referitoare la femeia lăsată de bărbat. Nicăieri nu există în Biblie vreo poruncă sau apărare pentru cel divorțat – acestea se află însă în preceptele și reglementările bisericilor și a comunităților care își au rădăcinile pe teren roman! Înaintea lui Dumnezeu, omul n-a fost niciodată și în nici o situație considerat ca fiind divorțat. Este acum vorba despre înlăturarea ultimului rest de aluat romano-catolic, și de a ne testa să vedem dacă în toate situațiile credem doar ceea ce spune Dumnezeu. Cel care merge mai departe ca și cum Dumnezeu n-ar fi vorbit și care-și păstrează modul nebiblic de a vedea lucrurile, n-a primit cu adevărat Cuvântul în inima sa, și din această cauză nu va putea trăi sfințirea. Deși mulți pretind că „nu cred decât Cuvântul”, sprijină în realitate secole de tradiții vechi. Cel care nu crede decât ceea ce-i place lui este departe de a crede ceea ce spune Scriptura. Trebuie să înțelegem în cele din urmă că Dumnezeu n-a trimis pe proorocul Său în acest timp pentru ca noi să continuăm să menținem ceea ce a fost învățat în generațiile precedente; noi însă trebuie să înțelegem că slujba sa a fost rânduită pentru a chema poporul lui Dumnezeu afară din Babilon și din orice tradiție pentru a ne reîntoarce la absolutul Cuvântului lui Dumnezeu. Domnul n-a coborât pe degeaba în norul supranatural din care a vorbit! Suficient de mult timp a fost Cuvântul făcut fără putere; El este acum din nou mai tăietor ca o sabie cu două tăișuri. El pătrunde adânc și desparte. „*Eu am venit în lumea aceasta pentru judecată: ca cei ce nu văd, să vadă, și cei ce văd, să ajungă orbi.*” (Ioan 9.39). Lumina va pleca de la cei care cred că au văzut totul până în prezent. Cuvântul este de asemenea un ciocan puternic care lovește toate reprezentările Babilonului care sunt contrare Cuvântului, și de aceea și lui Hristos. Există o sfințire adevărată pe care Duhul o realizează prin Cuvânt, și o sfințire mincinoasă, care poartă amprenta papală. Toți trebuie reduși la tăcere pentru ca numai ceea ce spune Dumnezeu să fie auzit. Cel care crede că se sfințește înaintea lui Dumnezeu prin împlinirea unor învățături proprii, gen: să nu bei asta, să nu mănânci cealaltă, să nu faci cutare lucru, etc. abuzează de el însuși.

Această zi este sfântă pentru Domnul. Acum El Însuși lucrează prin Cuvântul Său și prin Duhul Său sfințirea în cadrul poporului Său. Chiar dacă punerea în practică a anumitor lucruri ni se pare ceva nou pentru moment, este totuși necesar ca Cuvântul lui Dumnezeu să devină singurul ghid în trăirea vieților noastre personale.

Nimeni nu are dreptul de a-l judeca pe celălalt. Și în această situație fratele Branham a fost un exemplu pentru noi. În fond, fiecare dintre noi greșește în fața lui Dumnezeu într-un fel sau altul.

Pe 18 aprilie 1965, fratele Branham a ordonat un anumit număr de predicatori, printre care se aflau și câțiva care, conform dreptului civil, au fost divorțați și s-au recăsătorit. Înainte de a primi descoperirea asupra temei divorțului, care este cea mai dificilă de înțeles dintre toate, așa ceva ar fi fost de neconceput. Dar ulterior, proorocul a făcut anumite lucruri care contraziceau poziția pe care a avut-o înainte. Mesajul timpului de sfârșit constituie o revoluție dinamică, spirituală. Toate jugurile Babilonului au fost rupte; noi suntem liberi. Un an de Jubileu a început, și acesta se va sfârși cu revenirea Domnului.

Ce spuneiți despre exemplul prea-iubitului nostru frate Sidney Jackson? Pe 23 august 1964 fratele Branham spunea următorul lucru: „De ce sunt fratele Jackson și soția lui atât de importanți pentru mine? Pentru că-i place vânătoarea? Nu! Fiindcă acolo eu am mulți prieteni cu care merg la vânătoare. De ce este el atât de important pentru mine? De ce? O, dacă ați cunoaște taina care se află în spatele tuturor lucrurilor. Totuși eu nu spun oamenilor toate tainele pe care le cunosc. Dar, de ce? La ora la care Domnul mi-a zis: Ia legătura cu Sydney Jackson în Africa de Sud, Domnul I-a spus lui Sydney Jackson că el trebuia să vină aici.” În ochii oamenilor acest frate sfințit era pătat din cauza faptului că toată viața lui a fost căsătorit cu o femeie divorțată. Dar înaintea lui Dumnezeu, el era o unealtă aleasă și ireproșabilă! Fie ca cel care poate înțelege faptul că Dumnezeu a vorbit la aceeași oră fratelui Branham în Statele Unite și fratelui Jackson în Africa de Sud, să-l înțeleagă. Cel care poate înțelege să înțeleagă de asemenea de ce Domnul i-a vorbit pe 1 aprilie 1962 fratelui Branham în Statele Unite, spunându-i să depoziteze hrana, și că pe data de 2, aici în Europa, mi-a spus același lucru mie cu o voce auzibilă și puternică. Poate să nege cineva că această însărcinare nu s-a împlinit în întreaga lume? Cine a cunoscut gândul Domnului? Cine a fost sfătuitorul Său? Nu triumfează mila Sa asupra judecății, și harul Său asupra legii? Nu este auto-distrugerea credincioșilor lucrarea directă a dracilor? Numai Satan este acela care vine să distrugă. Dumnezeu zidește. Acolo unde este Dumnezeu, este pace, binecuvântare și dragoste.

În predica „**Respect**”, fratele Branham aduce printre alte exemple lipsa de respect a Mariei și a lui Aaron față de fratele lor Moise. După părerea lor, aveau dreptate, dar ei n-au recunoscut, așa cum spune fratele Branham, faptul că Dumnezeu sprijinea lucrarea făcută de Moise. Ei nu înțelegeau faptul că chemarea din partea lui Dumnezeu nu depinde de circumstanțele vieții firești a omului. Maria a fost pedepsită sever pentru acest lucru.

În predica „**Privind la Isus**”, fratele Branham vorbește despre circumstanțele în care Domnul a pedepsit-o și pe sora Branham pentru o lipsă de respect la adresa soțului ei. Sora Branham n-a făcut altceva decât a trântit ușa în fața soțului ei, care inițial nici nu și-a dat seama de acest lucru. El a spus în această predică: „Totuși Duhul Sfânt n-a lăsat să treacă acest lucru. Când ieșeam, mi-a spus: „Du-te și spune-i să citească versetul 11 din Numeri 12”. Am intrat din nou în casă, am luat Biblia și am citit. Era pasajul în care Maria, proorocița, a vorbit rău despre fratele ei Moise pentru că-și luase ca soție o femeie etiopiană. Acest lucru n-a plăcut Domnului. El a spus: „Mai bine ar fi scuipat-o tatăl ei în obraz decât să fi făcut așa ceva.”

În vremurile acestea, ca niciodată până acum, întâlnim o lipsă de respect printre oameni. Și asta în toate domeniile: fie față de autorități, de stat, față de Dumnezeu și de Cuvântul Său, față de părinți, în școli și în ceea ce privește lucrările din Biserică. Din această cauză Biserica se află în starea pe care fratele Branham a descris-o într-un mod atât de șocant. Nu ni s-a spus și explicat că de fapt noi trebuie să renunțăm la ceea ce avem noi drept pentru ca Dumnezeu să poată ajunge să obțină ceea ce este a Lui de drept? Cât de des dorim noi să ne apărăm drepturile; și chiar prin aceasta îi nedreptățim pe ceilalți! Lipsa de respect a Mariei și a lui Aaron n-a fost pe drept vorbind o lipsă de respect față de Dumnezeu? Lipsa de respect și răscoala lui Core, a lui Datan și a tuturor celor care se aflau sub influența lor n-a fost o lipsă de respect și o răscoală împotriva lui Dumnezeu? Când vom respecta noi ordinea divină și ne vom supune ei? Chiar niște frați din lucrare sunt tratați în acest timp într-un mod atât de josnic cum nu s-a mai văzut niciodată până acum. Bătrânii care trebuie să primească cinste îndoită, după cum spune Scriptura, sunt înjosiți și desconsiderați. Iar oamenii care fac acest lucru se mai întreabă încă: „Unde este deci Biserica?” Pentru ei nimic nu este bun, nimic nu-i corect. Numai ei sunt corecți. Fratele Branham spunea: „Cei care fac reclamații sunt, nouă din zece cazuri, cei pentru care nimic nu merge”. Astfel de persoane își vor fabrica întotdeauna noi doctrine conform părerilor proprii care li se par corecte, și vor predica ceea ce le place urechilor lor să audă.

Cuvântul pe care Pavel i-l adresa lui Timotei ne reamintește spusele din Judecători 17. În timpul acela îți puteai permite să angajezi un om pentru slujba religioasă din propria casă. Un trecător a fost întrebat: „De unde vii?” și el a răspuns: „*Sunt Levit, din Betleemul lui Iuda, și merg să-mi caut o locuință potrivită.*” Astfel de persoane există și azi și nu sunt puține la număr. Acesta a fost astfel angajat în locul fiilor. Omul avea deja un chip cioplit reprezentându-l pe Dumnezeu, efodul era pregătit și astfel acest Levit a fost investit în slujbă. Dar aceasta nu venea de la Dumnezeu! Mica își zicea: „*Acum, știu că Domnul îmi va face bine, fiindcă am ca preot pe Levitul acesta.*” (v.13). Nu se poate face o afirmație mai evlavioasă și nu există o modalitate mai bună de a abuza de sine însuși. Pe de o parte dorim să facem totul într-un mod biblic, pe de altă parte ceea ce facem este cât se poate de anti-biblic. În acea casă nu se ținea o slujbă divină, după cum putem citi cu toții, ci se închinau unui idol. Acești oameni se simțeau fericiți pentru că cineva venise la ei din Betleem, orașul și ținutul din care trebuia să vină marele prooroc despre care a vorbit Moise.

Cu siguranță că în aceste vremuri serioase Duhul lui Dumnezeu va mai vorbi fiecărui copil al lui Dumnezeu, poate pentru ultima dată. Cel care face parte din Biserica lui Dumnezeu va pune în inimă ceea ce spune Bisericii Duhul. Biserica Domnului nu este acolo unde oamenii se comportă ciudat, ci acolo unde Dumnezeu își poate răndui diferitele slujbe. Este scris: „*El a dat pe unii ca apostoli...*”. Numai acolo unde se întâmplă acest lucru există închinare adevărată și are loc zidirea Bisericii Domnului. Noi vrem să respectăm rănduiala divină și să revenim sub fiecare aspect la Cuvânt. Fie ca Domnul să le arate tuturor în mod clar că sfințirea divină are loc în cei care se lasă străpuși de Adevărul Cuvântului Său.

Tuturor celor care au vorbit li se adresează această strigare: „Adunați-vă înaintea cortului descoperirii!” Dumnezeu îi dă fiecăruia astăzi același răspuns. După aceea numai mijlocirile mai pot veni în ajutor. Curățirea și pocăința pe care unii au pretins-o cu voce tare de la alții, ar trebui să le facă ei în tăcere. Celui care nu poate recunoaște acum cu câtă neînduplecare și ură de moarte s-a răspândit dușmănia îi va fi greu să trăiască împăcarea și iertarea. Pentru mulți acesta reprezintă un „prea târziu!”.

Predicile cele mai importante au fost deja publicate și prin aceasta s-au făcut chiar și semănăturile. Sămânța va ieși la suprafață și va crește în fiecare. Suntem într-o mare așteptare a ploii din timpul din urmă, care va cădea cu siguranță înainte de seceriș. Chiar dacă uneori Domnul este sever în modul de exprimare, El vorbește întotdeauna în dragoste. Toți cei pe care Domnul îi iubește, El îi mustră și-i corectează. În marea Sa dragoste El are grijă de toți cei pe care I-a chemat afară prin dragoste. Astfel că noi vrem să acceptăm totul și să fim recunoscători.

Evenimente deosebite

Desfășurarea mondială a evenimentelor din ziua de azi ne arată la diferite niveluri asemănările cu cele ce s-au întâmplat acum 50 de ani. În acest timp au avut loc crize economice cu repercusiuni asupra omenirii. În noiembrie 1932, Franklin D. Roosevelt, care și-a pecetluit întreaga campanie electorală cu ideea de „New Deal” („Noua afacere”) a fost ales președinte al Statelor Unite. El a promis îmbunătățiri enorme, mergând până la un elan economic. Pe 4 martie 1933 i-a fost predată conducerea afacerilor Statului deținută până în acel moment de Herbert Hoover care ocupase funcția de președinte.

În același timp în Europa, în punctul culminant al crizei economice, schimbarea macazului se îndrepta spre desfășurare tragică. Pe 30 ianuarie 1933 Hindenburg i-a predat puterea lui Hitler. Pe 27 februarie 1933 Reichstag-ul din Berlin era în flăcări. Pe 3 martie 1933 partidul național-socialist a câștigat alegerile. În acest timp au început să se desfășoare planurile pregătite de demult, și curând a început cea mai groaznică prigoană contra evreilor. Totuși, nu doar în domeniul pământesc găsim asemănări, dar și în domeniul spiritual în care aveau loc evenimente de o mare importanță pentru poporul lui Dumnezeu. Pe 11 iunie 1933 înspre orele 14, Domnul a venit în timp ce fratele Branham ținea la Jeffersonville, în Statele Unite, un serviciu de botez. El a coborât și s-a așezat deasupra fratelui Branham sub forma unui stâlp de nor, și i-a dat misiunea de a aduce un Mesaj, cu scopul de a pregăti cea de-a doua venire a lui Hristos.

Deja în 1932/33 el a anunțat mai dinainte ceea ce urmau să facă Hitler și Mussolini. I-au fost arătate câteva evenimente specifice care urmau să se îndeplinească până la revenirea Domnului. El a spus printre altele în timpul acela că președintele Roosevelt avea să cauzeze un al doilea război mondial. Exact așa s-a și întâmplat. În 1945 multe orașe se aflau sub ruine și-n cenușă, aproximativ 6 milioane de evrei au fost asasinați în modul cel mai groaznic posibil și, în total, acest război nenorocit a cauzat moartea a aproximativ 55 de milioane de persoane între 1939 și 1945.

La un an după încheierea războiului, în mai 1946, fratele Branham a fost din nou însărcinat cu vestirea Cuvântului lui Dumnezeu printre națiuni. O lucrare puternică a Duhului începea. Această ură satanică, care a condus lumea înspre auto-distrugere, se afla acum în fața iubirii lui Dumnezeu. O trezire, care nu poate fi comparată decât cu lucrarea Domnului și a apostolilor, a avut loc și a cuprins toate continentele. În această perioadă, mulți evrei s-au întors în țara lor de origine. Pe 14 mai 1948 Israelul ca Stat a luat ființă.

Pe 9 aprilie 1906 a avut loc după mai multe secole o revărsare a Duhului Sfânt după modelul creștinismului primar. Acest lucru s-a întâmplat pe strada Azusa în Los Angeles. La scurt timp după aceea, pe 28 aprilie 1909, un cutremur puternic a avut loc în San Francisco. Exact pe coasta de vest a Statelor Unite, de la cotitura secolului încoace, putem observa cum avansează două lucruri care se află în desfășurare: pe de o parte, nu există nici un alt loc în lume unde să locuiască atât de mulți creștini de la Rusalii – milioane – câți locuiesc în împrejurimile orașului Los Angeles și pe coasta de vest. Pe de altă parte însă, Los Angeles este exact locul în care, la sfârșitul unei predici, fratele Branham a proorocit, sub călăuzirea Duhului Sfânt, judecata lui Dumnezeu asupra acestui oraș, și ruperea și scufundarea coastei de vest în mare. Lucrul de neînțeles pentru noi este că tocmai cei care au primit Duhul Sfânt resping în majoritate Mesajul trimis de Dumnezeu, și în ciuda acestuia continuă să strige de bucurie în cadrul serviciilor lor religioase, ca și cum Dumnezeu n-ar fi făcut nimic deosebit. Cât despre ceea ce a predicat fratele Branham, ei au un zâmbet compătimitor și sunt convinși că sunt în adevăr pentru că au primit botezul cu Duhul. Ce dezamăgire îi așteaptă în scurt timp, la fel ca și pe alții.

Cât de recunoscători ar trebui să-I fim Dumnezeui nostru pentru claritatea pe care ne-a dat-o prin intermediul predicilor fratelui Branham! Nu putem insista suficient asupra faptului că, pentru adevărații credincioși, nu este vorba numai de a fi primit ungerea cu Duhul Sfânt, ci dacă Sămânța divină care vine prin auzirea Cuvântului a fost depozitată în noi prin alegerea mai înainte. Nu peste mult timp vom putea constata și mai bine ce mare importanță are pentru noi care l-am înțeles prin har: Mesajul timpului de sfârșit. Noi recunoaștem faptul că atât constelația politică cât și cea economică, fie în țări individuale sau în întreaga lume, cu tot ce presupune ea, își are locul în planul biblic pe care Dumnezeu L-a întocmit pentru timpurile de la sfârșit. Anumite popoare au, conform proorociilor biblice, un rol special de jucat. Noi nu putem schimba nimic. Mântuirea și pierzarea, blestemul și binecuvântarea, credința și necredința, lumina și întunericul se opun și se luptă mereu pe același câmp de bătălie. În Europa centrală putem vedea clar acest lucru încă din timpul Reformei. Acum ne putem baza și pe faptul că dezvoltarea politică se va face în același timp și în domeniul religios. Declarația făcută în 1980 de a se debarasa de secte s-a făcut pe față, într-un mod categoric. Conform vechii concepții, se consideră sectă tot ceea ce nu face parte din bisericile naționale sau independente recunoscute. Incontestabil că fratele Branham a mai spus că se va exercita o presiune asupra Bisericii-Mireasă, și că li se va interzice să predice celor care nu vor face parte din Consiliul Mondial al Bisericilor. Dar tocmai în timpul dinaintea revenirii Domnului, vor avea loc lucruri extraordinare, pe care noi toți le așteptăm în cadrul Miresei. Prin aceste lucruri credința necesară pentru răpire va atinge punctul culminant. Acest timp s-a apropiat simțitor. Mângâierea noastră vine de la încredințarea pe care o avem că totul se derulează conform rânduielii stabilite de Dumnezeu.

Lucrând din însărcinarea lui Dumnezeu,
Fr. Frank